

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Baksa-Soós Attila

Nagymacskák

Kőoroszlánokat vizlatok az ablakomból kutyamód, mint fényekkel korábban az alagút tetején hosszas csokolózás közben, elkalandozó tekintettel, de nem vehette észre, mert a lányoknak ilyenkor szerencsére csukva a szemük.

Nem úgy a sörényes hímeknek. Vadásznak katonát, elnyomót, rosszindulatú szomszédot, kispolgári egyenruhást, polgárórt, házmestert, alázat nélküli tökfeket, megszállót, erőszakost, hatalomra vágyó percbembert és büszke diktátort.

Apró lanovkát eresztettünk a nullás kőhöz, huszonnégyes damilon imbolygó műanyag kávéspohárban, ukrán-rúzisos filterbe szűrt csillagszóró szikrázta be a tér vörösre gyomlált ötágú szimbólumát. Körötte BMX-szel vágattunk át a tilosba (Pestre), görkoris csajok piruetteztek a téren, szürcsölték a kólát, nekem is jutott, pedig igazán nem szerettem, de aztán mégis beütött a dupla fekete, meg a proszto srác ökle, nem vettem az adást miatt, csak úgy, gondolta rendben van, ha jól halántékon rúg egy ilyen budai elkényeztetett szépfiút, ficsúrt, ez visszhangzott, csontom reccsent, a macskakőre zuhantam, de a lányt mégis én vittem haza. Hiába, egy agresszor nem érthet oroszlánul, még ha száznál is több éve fényképezte magát mellette, vagy szerinte fölötte.

Hídfők oroszlánjai ugrásra készen várnak, elszállt minden lustaság.

Vadakat szelídíteni talmi álom, halott ötlet, merő butaság.

Budapest, 2015 tíz 16

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

HÁZ – TÉR – IDŐ

Hidvégi Violetta

1 kg 70 dkg. Ez még az a méret, amit térdemre fektetve nyugodtan lapozhatok, olvashatok kedvenc fotelomban. Lapozgathatom képeskönyvként, és olvashatom izgalmas, letehetetlen épület- és városrész-történetként. A keménytáblás könyv borítóján a csúcsíves épület részletei égbék háttér előtt jelennek meg. Jó felület. Tördelése nagyvonalú, szellős. Szem- és olvasóbarát kiadvány. Betűmérete igazodik

egyre romló látásunkhoz. (Akinek nem inge, örüljön neki.)

Az oldalakon arányosan osztozik a kép és a szöveg. Találkozhatunk alig ismert régi felvételekkel és a hétköznapi halandó számára megközelíthetetlen részletek fotóival. A régi képekből néhány kedvenc: fürdőző emberek az Országház előtti Duna-fürdőben. Már áll a gigantikus gótikus óriás, míg a közelében kucorgó földszintes épület egy letűnt kort, életstílust mutat. Az emberek: a Steindl iroda munkatársai, Ney Béla időskori mellképe, az Országház alkotótársai a Steindl-albumban impozáns bajuszukkal –akiket természetesen nem e külső jegy miatt kellene emlékeztünkbe vésnünk – vagy az 1894. május 5-i bokrétaünnep sokasága a földön és az épület főpárkányán.

A szerzők vélhetően terjedelmi okok miatt mondtak le egyes régi képek nagyobb méretéről. Az olvasó tudomásul veszi a döntést, de nehezményezi, hogy nagyítót kell használnia a részletek felfedezéséhez.

Wachsler Tamás, a Steindl Imre Program irodájának vezetője titkos helyekre, a pincétől a padlásig kalauzol minket. Bepillantunk a tornyok belsejébe, sétálhatunk a tetőn. A Kossuth tér rekonstrukciójának állomásai egy kockákra vágott dokumentumfilm elemeiként tárulnak fel előttünk.

A hivatalos keretek: az 1884. május 2-án szentesített XIX. törvénycikk rendelkezett „Az Állandó Országház építési tervének jóváhagyásáról és az építés végrehajtásáról”. Az országgyűlés 61/2011. (VII.13.) számú határozatában döntött a Kossuth tér rekonstrukciójáról. A jól tagolt fejezetek szövegei az építési szándéktól a megvalósulásig, a történelem viharain át a Ház és a Tér újjáépítéséig vezetnek az olvasót. Mindig tudjuk, hol vagyunk a történetmesélésben, a páros oldal alján fettel szedett szövegrész folyamatosan emlékeztet rá. A szerzők felnőttek tekintik az olvasót, olyanak, akinek esetleg véletlenül kimaradt műveltsége bevásárlókosarából egy név, egy fogalom. Nem kell keresgélni, ott a magyarázat. A megfogalmazás *Török András*ra jellemzően üdítően friss, olvasmányos. Óriási ismeretanyagot kapunk fegyelmezett rendben kedves titkokkal fűszerezve. Ki gondolta volna, hogy az Ország Házában családok éltek mindennapjaikat? A